

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Capitvlvm IV. Clericos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

ijis vnitate sunt, Monachorum dicuntur, non Vicariorum. Ceterum pro ipso iure Vicariatus retinendo, aut recuperando, ipsemet Vicarius aget, si intitulatus est, vti docet Syl. ver. Vicarius, q. 2. dicto 4.

QVÆRIT hic Gl. ver. Episcopi: Vtrum in constituendo Vicario perpetuo non tantum nominatio Rectoris principalis interuenire debeat, sed etiam consensus patroni? In primis consentiunt DD. si parochialis Ecclesia vnita sit prælaturæ, seu beneficio electiuo, in institutione Vicarij, patroni consensum requirendum non esse: quia is per vniõnem, saltem si cum eius consensu facta fuerit, censetur amisisse ius præsentandi, nisi id specialiter sibi reseruauit, vti docet hic Innocent. Gl. ver. Episcopi, Lapsus in Clem. vn. hoc tit. & docui lib. 4. tr. 2. c. 9. n. 9. Sed in alijs casibus quæstio procedit, vti si v. g. propter amplitudinem parochiæ, constituta sit capella seu Ecclesia filialis, principaliori seu matri subiecta, ita vt in ea Vicarius à principali Rectore cum Episcopi approbatione ponendus sit; vtrum etiam patroni consensus & præsentatio requiratur. Negatiuè respondet Gl. hic, ver. Episcopi. Sed contrarium colligitur ex c. 3. de Ecclesijs ædific. vbi id docet Gl. ver. Rectoris, Alanus, Innocentius & Antõ. super hoc c. Lapsus, & Zabarella in Clem. vn. hoc tit. Syl. cit. q. 2. dicto 3. Nam patrono competit præsentare ad titulum parochiæ à se fundatæ, dotatæ, aut ædificatæ; Vicarius autem in parochia in perpetuum institutus canonicum titulum acquirit (saltem vtilem: nam directus titulus est penes Rectorem principalem.) Ergo à patrono præsentari debet: Vel potius ab vtroque, id est, cum Rectore principali, tum patrono, præsentabitur Episcopo.

CAPITVLVM IV.

Clericos.

PARAPHRASIS.

Permitti non debet, vt Vicarius alium sibi Vicarium substituere possit.

1. Vicarius, etsi perpetuus, non potest alium Vicarium perpetuum substituere: potest tamen temporalem.
2. Vicarius temporalis, si solus officio non sufficit, potest sibi adiungere cooperatorem: non potest autem alteri totum Vicarij officium demandare.
3. Vicarius alium sibi similem Vicarium substituere prohibetur.

DISPUTANT hic Canonistæ, an, vniuersim loquendo, Vicarius Vicarium substituere prohibeatur? Resp. & Dico I. Vicarius, etiamsi perpetuus sit ac titulum habeat, non potest alium Vicarium perpetuum instituire. De hac assert. nemo dubitat: Quandoquidem neque ipsemet Parochus seu Rector ordinarius Ecclesiæ talem Vicarium instituire possit, cum per seipsum deseruire debeat, exceptis casibus iure concessis, iuxta c. extitit pandæ, 30. §. Qui verò, de præb.

Dico II. Vicarius perpetuus non prohibetur Vicarium temporalem ad tempus breue ex causa iusta substituere, tradendo illi totum officium seu administrationem suam. Ita docet Hostiensis hoc tit. n. 5. Anton. in fine huius c. Zabarella in cit. Clem. vn. q. 1. Nam Vicarius perpetuus veluti ordinarius curam & iurisdictionem habet, vti notauit Innoc. in c. seq. arg. l. 2. C. de officio eius, qui vicem alicuius Iudicis, vel Præsidis obtinet. Ergo sicuti alijs parochis, seu curatis, ita & ipsi concessum est, propter necessariam absentiam, vel infirmitatem alium sibi idoneum sacerdotem ad tempus breue substituere. Sin autem impedimentum diu duraturum sit, Episcopus admonendus erit, vt interim Vicarij constituat, arg. c. cum ex eo, de elect. in 6.

QVÆRES: Quod tempus breue, vel longum censi debeat. Resp. Si curatus ultra duos menses à parochia abesse debeat, necesse est, vt ab Ordinario licentiam habeat, & Vicarium eiusdem auctoritate constitutum relinquat, vti expressè habetur in Trid. sess. 23. c. 1. de reform. Sin autem præsens sit Curatus, attamen infirmitate detentus, probabile

hile est, quod etiam ultra duos menses Vicarij, v.g. Cooperatoris sui operâ uti possit, totum ei officium suum commendando, & consilijs suis adiuvando. Sin autem impedimentum diu, v.g. pluribus mensibus duraturum sit, Ordinarium certiorum reddere debet Curatus.

2. Dico III. Vicarius qui titulum non habet, sed ad tempus ab Episcopo constitutus est, (v.g. dum parochus in studijs versatur, donec sacerdos factus sit, professionem in Religione fecerit, aut ob senium, aliamve infirmitatem ineptus vitam finierit) talis, inquam, Vicarius temporalis, si officium solus explere non possit, Cooperatorem seu Coadiutorem asciscere non prohibetur: sed totum Vicariæ officium alteri demandare nequit, spectato communi iure. Ita ex communi Sanchez lib. 3. disp. 31. n. 2. & 15. Ratio reddi debet, quia tanta, & non maior commendandi, aut substituendi potestas Vicario temporali ab Ordinario concessa censetur. Et confirmatur inde: Quia sicuti delegatus ad vniuersitatem causarum, cum quasi ordinariam seu æquiparatam ordinariam iurisdictionem habeat, vnam vel alteram causam, aut partem iurisdictionis delegare potest, uti colligitur ex l. 1. §. ab eo. ff. Quis, & à quo, & docet Gl. communiter recepta in l. à iudice, 5. ver. non habet, C. de Iudicijs, Gl. in c. cum causam, ver. delegatus, de appellat. Ita etiam Vicarius temporalis, cum & ipse quasi ordinaria iurisdictione, videl. sibi concessa, ac veluti commendata vtatur, ideo & ipsi alteri non totum officium, sed partem eius ex causa iusta commendandi potestas permissa censetur. Limita assertionem; quibusdam locis consuetudinem interpretari, quod Ordinarius instituens in parochia Vicarium, etiam temporalem, seu amobilem permittat ipsi facultatem, ob causam necessariæ absentis, vel infirmitatis, ad breue tempus alium substituere, totum ipsi officium suum commendando. Quæ de re lege, quæ dixi lib. 5. tr. 6. c. 10. assert. 6. n. 13.

3. NOTANDVM Vn. Vicarius alium similem sibi Vicarium substituere prohibetur. Si enim perpetuus est, alium perpetuum Vi-

carium instituere nequit: cum idem titulus Vicariæ ad duos spectare non possit. Si autem temporalis Vicarius est, alium, etiam temporalem, Vicarium substituere nequit; nisi ex licentia ab Ordinario expressè, vel tacitè accepta: aded ut non suo, sed potius Ordinarij iure & auctoritate alium substituatur. At verò Vicarius perpetuus, etiam suo iure, seu proprio iure ad tempus modicum, & ob causam iustam Vicarium substituere potest, ut dictum est.

CAPITVLVM V.

Sua.

Vicarius Papæ iurisdictionem extra Urbem exercere non potest, nisi ei specialiter concessum sit. Quare literæ iustitiæ ab ipso impetratæ ad loca prouinciæ Romanæ, quæ est inter Capuanam & Pisanam prouincias, subreptitiæ censeri debent, præsertim si ipsemet Pontifex in particulari sua prouincia commoretur.

De Vicario Urbis Romæ, qui siue præfente, siue recedente Pontifice, constitutus est, nihil certum dici posse, annotauit hinc Ioann. Andreas, n. 7. Quia eius potestas pendet ex voluntate & commissione Papæ. Ait verò P. Gregor Tholosanus in syntagm. iuris, lib. 47. c. 35. n. 9. Quod Vicarius Papæ non tantum in Vrbe Roma, sed in tota diocesi Romana iurisdictionem ecclesiasticam in Clericos, & Religiosos, qui exempti non sunt, exerceat. Plura de Vicario Urbis legere potes apud Francisc. de Pauinis de potest. Capituli sede vacante, p. 2. princ. q. 10. n. 35.

CAPITVLVM VLT.

Ex parte.

Vicarij perpetui in suis Ecclesijs personaliter residere, & ad sacerdotium promoueri per fructuum subtractionem compelluntur. Ratio est: quia curam animarum, ac veluti curatum beneficium obtinent.

Nunc verò Vicarij perpetui, si intra annum, post pacificam vicariæ possessionem,

Dddd

legiti-